

Roger Margarit i la borratxera melancòlica

El rubinenc ha publicat 'Blau', un tercer treball produït per Pere Jou

Roger Margarit | Rachel Demetz

El cantautor i pianista rubinenc **Roger Margarit** presenta un tercer treball conceptual, *Blau* (Picap, 2020), una pinzellada sonora entre la borratxera melancòlica i l'esperança. Un disc de pop amb influència de psicodèlia i rock progressiu, produït per Pere Jou.

El folk d'A la Vilaverda (Picap, 2012), amb Xavi Lloses, et va portar cap al pop més profund d'El secret del bàrman (Picap, 2015), produït per Pere Jou. Quin aire aporta el Blau?

En aquest disc m'he sentit més lliure que mai. En Pere Jou també hi ha participat molt, però és el treball en què em sento més jo mateix de tots tres. A l'anterior, em va ajudar a donar-hi coherència. Jo tenia moltes idees al cap procedents del jazz i la clàssica, i ell ho va portar a l'àmbit d'un pop més lluminós.

Com cantes a "Caprici fatal" (preludi), és a partir d'un moment en què ?res et serveix quan et decideixes a començar un disc que mira a un ?tu'?

Sí, perquè *Blau* és un disc sorgit del no-res, de quan vaig viure un moment de crisi existencial amb un sentiment de buidor. Vaig travessar un període de canvis molts forts a la meua vida... Em pensava que després del segon disc la cosa es calmaria, però no, aquest sentiment es va fer més gran. I aquesta cançó actua com un preludi, per situar l'oient.

L'inici de piano d'"El teu dibuix" evoca Elton John, però el ritme avança fins a l'esclat.

Hi ha un canvi molt fort pel que fa a lletres i músiques. És un treball d'ideologia més rockera, tot i que també hi ha cançons de sonoritat pop. Al disc hi sonen moltes guitarres, quan l'escoltes et pots imaginar una banda tocant. A més, hi he volgut introduir elements del rock progressiu dels setanta. Escoltant músiques d'aquella època m'he adonat que em sentia molt còmode, no tant per la part tècnica i d'exhibicionisme instrumental, sinó pel fet de plantejar un àlbum conceptual i pel vessant creatiu i compositiu dels temes.

Al disc cantes també als "Ocells". Quina és la gènesi d'aquesta cançó? Et preocupa el present i el futur del planeta?

Sí, aquest tema reflecteix el sentiment que em desperta la natura, un beatutis il·lusionista que lloa la vida del camp davant la necessitat d'evasió per fugir de la ciutat, una temàtica que sempre m'ha acompanyat. La lletra parla de la voluntat d'evadir-se, de fugir d'una realitat que ens turmenta i de trobar pau en la natura. Els ocells són també un símbol de llibertat.

A "30 dies de pluja" cantes amb veu xiuxiuejant, escaient per als dies grisos. Per què dius que ?els discos d'en Serrat són sota l'aigua!?

[Riu] Quan escric lletres treballo molt des del subconscient, i és després que intento saber què volia dir. I no sempre ho aconsegueixo. És la meua manera de mostrar la veritat, de vegades sense raonar gaire. Quan toco una melodia, si em surt una lletra la deixo tal qual. La veritat és que a casa dels meus pares i a casa meua hi ha discos de **Joan Manuel Serrat**, de **Lluís Llach** i d'altres cantautors catalans... i aquesta frase és com dir que el passat ha quedat sepultat sota l'aigua.

Per contra, "Vidres" aborda un joc de guitarres psicodèliques. Quines són les teves principals referències del rock progressiu?

He escoltat molt **Genesis**, sobretot discos com *A Trick of the Tail* (Charisma, 1975), el primer en què cantava **Phil Collins**, i *Duke* (Charisma, 1980), i també de l'època anterior, amb **Peter Gabriel**, com ara *Selling England by the Pound* (Charisma, 1973). A més, també m'agrada bastant *Misplaced Childhood* (EMI, 1985), de **Marillion**. Alguna gent m'ha dit que la influència de **Marillion** es notava en la meua música. Vaig escoltar aquest disc i vaig veure que estructuralment coincideixen força, així que es podria dir que li he fet el meu particular homenatge. De compositors més recents, m'interessa sobretot **Steven Wilson**, un cantant britànic que venia del grup **Porcupine Tree**. Sempre busco artistes que mantenen una coherència entre la lletra i l'acompanyament musical, però que hi pugui haver molta varietat. De fet, l'eclecticisme caracteritza bastant el meu disc.

Quina és la teua manera de descobrir la música que t'acaba influenciant?

La música m'arriba per recomanacions de gent que conec, i sobretot a través dels estudis de grau superior al Taller de Músics. De fet, el tercer disc és el treball de final de carrera. Vaig triar l'assignatura d'"Història de la música popular del segle XX", on estudiava el jazz, i com a partir d'aquí s'evolucionava fins a la música pop. En aquest curs vaig descobrir el rock progressiu, perquè el que m'havia arribat era una onada molt exhibicionista de hard rock i anada de l'olla... Vaig descobrir un nou sentit i un alt compromís artístic quan, en realitat, intentaven posar el pop-rock al nivell de la música clàssica. Aquesta idea em va interessar molt, perquè jo vinc de la clàssica i del jazz, i ha estat la manera d'integrar-ho amb el pop, la música que m'agrada fer, amb els meus coneixements. Per això les meues cançons es poden relacionar amb **Elton John** i **Billy Joel**.